

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **D. T. N. H.**, narozená X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
t. č. v ZZC X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2024, č. j. OAM-944/BE-P07-VL18-PS-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2024, č. j. OAM-944/BE-P07-VL18-PS-2024, se ruší.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců (v textu též jako „ZZC“) a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 2. 12. 2024.

Obsah správního spisu

2. Žalobkyně se dne 12. 7. 2024 dostavila na Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policie“) k vyřešení svého pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Policie ji vyslechla. Žalobkyně potvrdila svou totožnost a na všechny ostatní položené otázky odpověděla, že nebude vypovídat. V protokolu je zachyceno vyjádření jejího právního zástupce, který uvedl, že žalobkyně byla po sdělení, že bude převezena do „záchytu“, ve velikém stresu. Podotkl, že zajištění představuje zásah do osobní svobody a jedná se o prostředek *ultima ratio*. Byť žalobkyně nevycestovala, s policií spolupracuje. Má zde matku i přítele, tedy rodinné zázemí. Je ochotna složit finanční záruku, případně se v pravidelných intervalech hlásit na policii. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí o povinnosti opustit území a v případě jejího úspěchu by újmu nebylo možné odčinit. Tím spíše by nebylo možné odčinit újmu plynoucí ze zadržení v ZZC.
3. Téhož dne policie rozhodnutím č. j. KRPA-225209/11/ČJ-2024-000022-ZZC žalobkyni zajistila podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem vycestování (dále jen „rozhodnutí o zajištění“). Policie konstatovala, že žalobkyně má evidovaný aktivní návratový záznam v Schengenském informačním systému se lhůtou vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 11. 2. 2024, č. j. KRPA-389982-36/ČJ-2022-000022 (dále jen „rozhodnutí o povinnosti opustit území“). Odvolání proti tomuto rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie zamítlo rozhodnutím č. j. CPR-13768-3/ČJ-2024-930310-V223, které nabylo právní moci dne 13. 5. 2024. Žalobkyni byl následně udělen výjezdní příkaz s dobou platnosti do 28. 5. 2024. Žalobkyně však území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) neopustila.
4. Po umístění do ZZC podala žalobkyně dne 16. 7. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany, načež žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni „přezajistil“ podle zákona o azylu.
5. Žalovaný nejprve zrekapituloval výše uvedené skutečnosti a zdůraznil, že žalobkyně pobývá na území ČR a EU neoprávněně a že nerespektuje rozhodnutí o povinnosti opustit území. O udělení mezinárodní ochrany požádala až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z její výpovědi před policií přitom nevyplývalo naprosto nic, co by jí bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z žalobkynina jednání je zcela zřejmé, že žádost podala toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se stala reálnou. Pokud by k zajištění nedošlo, sama žalobkyně by k vycestování nikdy nepřistoupila. S ohledem na to by propuštění žalobkyně ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody jmenované mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR. U žalobkyně lze předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu, což prokázala opakovanou neochotou vycestovat z území ČR. V průběhu řízení o zajištění vedeného policií bylo též prokázáno, že žalobkyně nerespektovala zákonnou povinnost vycestovat z ČR, byť jí byla několikrát uložena. Vzhledem k uvedenému má žalovaný za to, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a současně nelze uplatnit zvláštní opatření podle

§ 47 zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobkyně není zranitelnou osobou, a zabýval se uloženou délkou doby zajištění.

Obsah podání účastníků

6. Žalobkyně v žalobě předně s odkazem na judikaturu konstatuje, že zajištění dle zákona o azylu představuje významný zásah do práva na osobní svobodu. Je proto nezbytné, aby rozhodující správní orgán vyvinul účinnou snahu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný vycházel z protokolu o podání vysvětlení, který byl sepsán policií. Dle žalobkyně jde o podklad zcela nedostatečný k posouzení vhodnosti zajištění. Žalobkyně odmítla vypovídat, neboť ji velmi rozrušilo, že bude převezena do ZZC. I kdyby ale odpověděla na veškeré položené otázky, byl by protokol sepsán s ohledem na potřeby policie, která rozhodovala o správním vyhoštění. Protokol tak nemá vypovídací hodnotu, pokud jde o otázku možnosti užití zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný proto měl žalobkyni vyslechnout opětovně před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž zcela rezignoval na zjištění ochoty žalobkyně dodržovat zvláštní opatření, k nimž se vůbec nevyjádřil. Nezohlednil skutečnost, že se žalobkyně sama snažila svou pobytovou situaci vyřešit, když se dobrovolně dostavila na policii. V ČR sice pobývala neoprávněně, ale proti rozhodnutí o povinnosti opustit území se brání žalobou u Krajského soudu v Praze. Pokud by soud rozhodl v její prospěch, celý postup ohledně zajištění by se ukázal jako nezákonný. Žalobkyně má v ČR silné vazby, matku, přítele i kamarády. Je ochotna složit finanční záruku nebo se hlásit na policii, což policii sděloval již právní zástupce. Ustanovení § 46a odst. 6 zákona o azylu nelze vykládat tak, že správnímu orgánu umožňuje rozhodnout o zajištění na základě neúplných či nesprávných skutkových zjištění. V posledku žalobkyně zpochybňuje závěr o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu a namítá, že žalovaný nezohlednil specifické okolnosti případu.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na napadené rozhodnutí a obsah doloženého správního spisu. Žalobkyně brojí proti zajištění v ZZC, aniž by jakkoliv reagovala na důvody zajištění, resp. nelegální pobyt. Neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by důvody napadeného rozhodnutí vyvracely. Žalovaný dostatečně posoudil a zdůvodnil možnost uložení tzv. zvláštních opatření, resp. důvod k jejich uložení neshledal. Jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu. Žalobkyně ale vědomě a zcela závažným způsobem ignorovala předpisy regulující pobyt na území ČR. Proto žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Posouzení žaloby soudem

8. Žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a splňuje veškeré náležitosti na ni kladené. O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, ale též s § 76 odst. 1 s. ř. s.
9. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi [viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az

36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023-22, bod 6].

10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný „rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí „rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem“ [písm. a)], „nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené“ [písm. b)].
12. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, č. 13229/03), které chrání též čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Zajištění je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.
13. Jedním z účelů zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31). Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
14. Žalobkyně v první řadě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a žalovanému vyčítá, že vycházel pouze z protokolu o podaném vysvětlení, který byl sepsán policií pro účely rozhodnutí o zajištění.
15. Soud však musí při přezkumu rozhodnutí o (pře)zajištění cizince zohlednit, že časový prostor pro řízení stanovený zákonem je pro správní orgány velmi omezený. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu je žalovaný povinen rozhodnout o přezajištění cizince, který byl předtím zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve lhůtě 5 pracovních dnů. Vzhledem k tomu je značně limitována i možnost

správních orgánů zjišťovat skutkový stav věci. Obecně je tak přípustné, aby rozhodnutí o přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, a ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015-47, bod 28). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (typicky cizinecké policie), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Nutno však zdůraznit, že takto převzatá zjištění musí žalovanému poskytovat skutečně dostatečný podklad pro rozhodnutí a zohlednění všech kritérií stanovených zákonem.

16. V nyní projednávané věci žalobkyně před prvotním zajištěním odmítla vypovídat. Přestože je řízení o zajištění cizince zahajováno *ex offi* a s ohledem na zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu je žalovaný obecně povinen zjistit skutkový stav věci bez důvodných povinností, nelze po něm požadovat (vzhledem k povaze a rychlosti daného řízení), aby zjišťoval veškeré skutečnosti mající vliv např. na uložení zvláštních opatření, pokud je sama žalobkyně odmítla sdělit, a jež zároveň nevyplynuly z jiných aktuálních dostupných podkladů, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2020, č. j. 8 Azs 328/2019-25). V tomto ohledu je proto podstatné, že v protokolu o podaném vysvětlení je zaznamenáno též vyjádření právního zástupce žalobkyně, který poukazoval na rozrušení žalobkyně v důsledku jejího zajištění a který za ni tvrdil okolnosti, které by mohly být při rozhodování o uložení zvláštních opatření relevantní. Žalovaný je tudíž nemohl bez dalšího pominout.
17. Soud proto nejdříve posuzoval, zdali žalovaný řádně vyhodnotil, zda není namístě uložení zvláštních opatření, neboť jejich uložení má žalovaný zvažovat v prvním kroku při rozhodování o zajištění cizince, a až následně, není-li možné k uložení zvláštních opatření přistoupit, a jsou-li naplněny podmínky pro zajištění cizince, může přistoupit k omezení cizince na svobodě zajištěním.
18. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný se výslovně k možnému uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nevyjádřil. To samo o sobě ale ještě není na překážku, neboť okolnosti vedoucí k aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Proto je třeba zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, a dále osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Zároveň je nutné dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 27).
19. Žalovaný v tomto ohledu dovodil účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobkyně ji podala až po zajištění policií v ZZC, ačkoli jí nic nebránilo v jejím dřívějším podání. Dále konstatoval žalobkynin neoprávněný pobyt na území ČR a EU a nerespektování rozhodnutí o povinnosti opustit území.
20. Soud přisvědčuje tomu, že se jistě jedná o okolnosti, které jsou relevantní z hlediska posouzení uložení zvláštních opatření. Na druhou stranu žalovaný zcela opomněl zohlednit další skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, resp. se k nim nijak nevyjádřil a nepoměřoval

je s výše shrnutými důvody pro zajištění žalobkyně. Předně soud výše uvedl, že nebylo pochybením, pokud žalovaný vycházel z protokolu o podání vysvětlení před vydáním rozhodnutí o zajištění. Jeho použití, aniž by žalovaný shromažďoval podklady jiné, však bylo podmíněno tím, že žalovanému poskytuje dostatečnou oporu pro vydání napadeného rozhodnutí. To, že se žalobkyně rozhodla nevypovídat, nemůže jít k tíži žalovaného. Nelze však odhlížet od toho, co za žalobkyni uváděl její právní zástupce, pokud žalovaný nevysvětlil, proč by daná zjištění neměla být brána v potaz.

21. Soudu se totiž nejeví nevěrohodným tvrzení, že žalobkyně před policií nevypovídala z důvodu velkého stresu, neboť se v daný okamžik dozvěděla o svém zajištění. Vzhledem k uložené povinnosti opustit území ČR jistě žalobkyně mohla očekávat, že správní orgány přistoupí k dalším donucujícím opatřením, pokud území dobrovolně neopustila. Nicméně i tak je nutné omezení osobní svobody považovat za závažný zásah do práv jednotlivce, který může způsobit silné emoce, pročez lze mít k rozrušení žalobkyně pochopení. Za takové situace měl žalovaný přihlédnout alespoň k tomu, co tvrdil její právní zástupce. Ten argumentoval rodinným zázemím žalobkyně v ČR a ochotou buď složit finanční záruku, nebo se hlásit na cizinecké policii, s níž spolupracuje.
22. Z hlediska § 47 odst. 1 zákona o azylu není možnost složení finanční záruky relevantní. Avšak nelze pomíjet, že žalobkyně byla vyslýchána za účelem zajištění podle zákona o pobytu cizinců, který složení finanční záruky předpokládá [viz § 123b odst. 1 písm. b)]. Žalobkyně prostřednictvím právního zástupce rovněž projevila ochotu se hlásit u správního orgánu, což naopak podmínkám zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu odpovídá. V tomto ohledu lze rovněž přihlédnout k tomu, že žalobkyně se osobně dostavila na policii k řešení své pobytové situace v ČR, v níž má dle svých slov rodinné zázemí. Přesto žalovaný ani k jedné z těchto okolností v napadeném rozhodnutí neuvedl ničeho. Neodůvodnil, proč má za to, že i navzdory nim je třeba přistoupit k citelnému zásahu do práv žalobkyně, tj. k jejímu zajištění. Soud nikterak nespornuje, že žalobkyně na území ČR pobývá neoprávněně a že z něj nevycestovala ve lhůtě stanovené rozhodnutím o povinnosti opustit území. Nicméně žalovaný nerozvedl, proč není v případě žalobkyně uložení mírnějších opatření namísto, přestože měl k dispozici indicie, které naopak svědčily o vůli žalobkyně se mírnějším opatřením podrobit. Žalovaný přihlédl toliko ke skutečností hovořícím v neprospěch žalobkyně, přitom se ale nijak nezabýval těmi, které byly žalobkyni ku prospěchu (viz § 50 odst. 3 správního řádu). V napadeném rozhodnutí tak absentuje jakákoliv úvaha, z níž by bylo patrné, že žalovaný komplexně hodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry žalobkyně, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o zajištění, její dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU. Uvedené nelze hodnotit izolovaně, nýbrž ve vzájemné souvislosti. Přitom žalovaný musí rozvést, proč skutečnosti svědčící o nutnosti žalobkyni zajistit převažují nad uložením mírnějších opatření. Neučinil-li tak žalovaný, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
23. Jelikož se žalovaný nezabýval řádně možností uložení mírnějších opatření, je nadbytečné posuzovat splnění podmínek podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. bod 17 tohoto rozsudku), tj. soud se nezabýval dalšími žalobními body.
24. Pro úplnost soud dodává, že nepřehlédl, že policie se v rozhodnutí o zajištění důvody pro uložení zvláštních opatření zabývala, přičemž zohlednila i vyjádření právního zástupce žalobkyně. Nicméně soud v tomto řízení přezkoumává napadené rozhodnutí, které stojí na jiných důvodech a právním předpisu, pročez musí obstát samo o sobě. Žalovaný je povinen

postupovat dle ustanovení zákona o azylu a vypořádat se všemi rozhodnými okolnostmi. Jestliže tak žalovaný neučinil, nemůže soud napadené rozhodnutí aprobovat.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Pro výše uvedené soud konstatuje, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud tak napadené rozhodnutí zrušil (výrok I). Soud nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč (výrok II). Tato částka se skládá z nákladů zastoupení ve výši 6 800 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Předchozí je dále zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z uvedených částek, neboť zástupce žalobce je společníkem právnické osoby vykonávající advokacii, která je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je součástí nákladů řízení žalobce daň z přidané hodnoty, kterou je tato právnická osoba povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. srpna 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
soudkyně